

У ЦК КП УКРАЇНИ І РАДІ МІНІСТРІВ УРСР

Початок навчального року — визначна подія в житті багатомільйонного загалу учнівської та студентської молоді, педагогічних колективів і громадськості, кожної сім'ї. Його відзначення лабуває дедалі більшої популярності, перетворюючись у справжнє свято всіх трудящих.

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР прийняли постанову в якій вважають за доцільне щорічно проводити в першу неділю вересня свято — День освіти.

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР рекомендують обкомам, міськкомам і райкомам КП України, виконкомам Рад депутатів трудящих, Укрпрофраді, ЦК ЛКСМУ, Міністерству освіти УРСР, Міністерству вищої і середньої спеціальної освіти УРСР та професійно-технічній освіті, Комітету по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів УРСР, іншим міністерствам і відомствам республіки, які мають в своєму підпорядкуванні вищі і середні спеціальні учбові заклади, проводити в цей день демонстрації, мітинги та збори учнівської молоді, піонерські лінійки, урочисте підняття в учбових закладах державних прапорів СРСР та УРСР.

Слід організовувати покладання квітів біля пам'ятника В. І. Леніну та пам'ятників видатних діячів Комуністичної партії і Радянської держави, знатним людям країни і воїнам, зустрічі студентів і учнів з учасниками революційних подій, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, Героями Радянського Союзу і Героями Соціалістичної Праці, новаторами виробництва, а також посвячення у студенти, спортивні змагання.

До початку навчального року в учбових закладах та громадських місцях мають влаштовуватись виставки та фотовітрини про досягнення народної освіти, вищої, середньої спеціальної та професійно-технічної школи.

Постановою пропонується запровадити в усіх учбових закладах урочисте проведення першого уроку, присвяченого В. І. Леніну, видатним революціонерам, героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн, майстрам праці, вченим, своїм випускникам, які ратними і трудовими подвигами примножили славу рідної Вітчизни.

Для проведення свята Дня освіти Укрпрофрада, Міністерство культури УРСР, Комітет по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів УРСР повинні надавати учбовим закладам клуби, палаци культури і спорту, спортивні бази.

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР висловлюють впевненість, що педагогічні колективи, громадськість республіки докладуть усіх зусиль до дальшого поліпшення навчання і виховання учнівської молоді, підготовки висококваліфікованих спеціалістів, до кінця відданих справі комунізму.

ВОГНИК ЗМАГАННЯ РОЗГОРАЄТЬСЯ

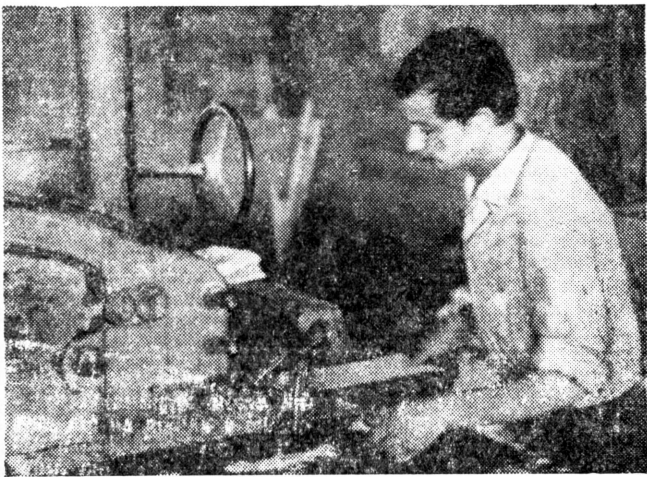
До редакції продовжують надходити вісті з учбово-виробничих підприємств про розгортання соціалістичного змагання за ощадливе витрачання матеріалів і сировини.

Колектив Львівського УВП-1, повідомляє директор В. Заярський, на загальних зборах обговорив звернення трудівників Конотопського учбово-виробничого підприємства у зв'язку з цінною ініціативою московської ткалі М. С. Іванникової і вирішив підтримати їх заклик. Трудівники підприємства взяли на себе підвищені соціалістичні зобов'язання ощадливо витрачати тканини, фурнітуру та електроенергію з тим, щоб 22 квітня 1970 року, в 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, повністю відпрацювати на економічних матеріалах і пошити 2300 чоловічих сорочок.

У похід за економію матеріа-

лів вирушили і закрійники Артемівського УВП. Вони дали слово зекономити до Ленінського ювілею 3500 метрів тканини. Це забезпечить одноденну роботу швейного цеху підприємства на зекономлених матеріалах і дасть можливість додатково виготовити 200 комбінезонів, 250 комплектів чоловічої білизни та 4 тисячі пар рукавиць.

Заклик конотопців підтримали також колективи Сумського та Чернігівського учбово-виробничих підприємств. Так, сумчани за рахунок заощаджених тканин взяли зобов'язання виготовити в день Ленінського ювілею 2500 штук спортивних брюк та інших виробів, а чернігівчани — пошити в цей день 400 брезентових костюмів, 180 плащів, 3 тисячі пар рукавиць на загальну суму 14,5 тисячі карбованців.

Ось уже чотири роки, як на Черкаському УВП працює верстатником Іван Кириленко. Заготовляючи матеріал для деталей до меблів, молодий робітник прагне якомога раціональніше використати кожен сантиметр деревини і виконує норми виробітку на 125—140 процентів.

На фото: верстатник Іван Кириленко.

Фото І. ЗІНЧЕНКА.

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 34 (112)

Субота, 23 серпня 1969 року

Ціна 2 коп.

НАЙВАЖЛИВІША УМОВА ВИРОБНИЧИХ УСПІХІВ

З кожним днем скорочується час, що відділяє нас від знаменного ювілею — 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Трудівники учбово-виробничих підприємств системи УТОГ, розгортаючи соціалістичне змагання, прагнуть відзначити цю славу дату новими досягненнями в праці.

У передувілейному змаганні колективи підприємств борються за всебічне підвищення ефективності виробництва, за максимальне використання резервів, за збільшення продуктивності праці.

Продуктивність праці! Це, за висловом В. І. Леніна, — найважливіше, найголовніше для перемоги нового суспільного ладу. Як свідчать підсумки виробничої діяльності підприємств системи нашого Товариства за перше півріччя, більша частина УВП приділяє належну увагу такому важливому техніко-економічному показнику, як продуктивність праці. В цілому по системі УТОГ вона підвищилась проти плану на 10,9 процента, а середня заробітна плата становить 99 процентів плану. Швейна галузь виконала план продуктивності праці на 110,6, середня заробітна плата — 98,1 процента, металообробна, відповідно, — 110,7 і 103,6, деревообробна — 111,4 і 98,9 процента.

Таким чином продуктивність праці значно випереджає середню заробітну плату, що має

велике значення для дальшого підвищення ефективності виробництва.

Успішна робота кожного підприємства залежить від виконання кожним робітником норм виробітку. Середній процент виконання норм виробітку по системі становить 123,8, в тому числі по металообробних УВП — 134,3, деревообробних — 119,4, швейних — 118 і трикотажних — 116,3 процента.

Разом з тим треба визнати, що на деяких УВП ще й досі не усунути недоліки, що гальмують зростання продуктивності праці, призводять до відставання. На підприємствах ще є робітники, які не виконують норм виробітку. Найбільша кількість робітників, що не виконали норм виробітку, є на Єнакієвському, Слов'янському і Чернігівському УВП. Чи не тому, скажімо, Єнакієвське УВП у першому півріччі виконало план реалізації продукції тільки на 97 процентів, а по прибутках — на 63 процента!

Якість діючих норм виробітку бажає бути кращою. Адже на таких підприємствах, як Харківське № 1, Полтавське № 1 і Миколаївське, існує значна кількість дослідно-статистичних норм.

Дальше зростання продуктивності праці на ряді підприємств затримується внаслідок великої плинності робочої сили. Як можна миритися з таким станом, коли за півроку на Полтавському УВП-1 прийнято

30 робітників, а звільнено — 48, на Кіровоградському УВП, відповідно, — 53 і 42, на Харківському УВП — 43 і 66 чоловік.

Ще мають місце факти порушення трудової дисципліни, що, як відомо, призводить до простой, зниження якості продукції, втрат сировини і матеріалів, неритмічності, авралів. Особливо треба боротися з прогулами, які приносять велику шкоду виробництву. За півроку наші підприємства через це втратили понад 1100 людино-днів. Багато прогулів допускалося на підприємствах: Ужгородському № 2, Дніпродзержинському і Кіровоградському. Багато втрат робочого часу приносять також цілоденні та внутрішні простой.

Кривий обов'язок кожного робітника підприємств системи УТОГ — виконувати ленінський заповіт про неухильне зростання продуктивності праці, всім колективам наполегливо боротися за підвищення рентабельності виробництва, економію сировини, палива, електроенергії та інших матеріальних і грошових ресурсів. Укріплювати трудову дисципліну, додержуватись високої організованості і чіткого порядку.

Свої успіхи в соціалістичному змаганні за підвищення продуктивності праці трудящі присвячують 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Вони прагнуть з честю перетворити в життя взяті зобов'язання по достроковому виконанню завдань п'ятиріччя.

ЖИВА—ВСЕНАРОДНА СПРАВА

ПОМІЧНИК МЕХАНІЗАТОРІВ

ВИКОНУЮЧИ СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НА ЧЕСТЬ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА, ПРАЦІВНИКИ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ БОРЮТЬСЯ ЗА ДОСТРОКОВЕ ЗАВЕРШЕННЯ РІЧНИХ ПЛАНІВ ПРОДАЖУ ХЛІБА ДЕРЖАВІ. САМОВІДДАНО ТРУДЯТЬСЯ КОЛГОСПНИКИ І РОБІТНИКИ РАДГОСПІВ НА ЗБИРАННІ ВРОЖАЮ ЗЕРНОВИХ КУЛЬТУР.

РАЗОМ З ЧУЮЧИМИ СУМЛІННО ПРАЦЮЮТЬ НА ЖНИВАХ ЧЛЕНИ НАШОГО ТОВАРИСТВА. СЕРЕД НИХ БАГАТО МЕХАНІЗАТОРІВ, КОВАЛІВ, СЛЮСАРІВ, ЯКІ ВНОСЯТЬ СВОЙ ВКЛАД У ЗАГАЛЬНУ СПРАВУ ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ.

СІЛЬСЬКИЙ ТРУДІВНИК

Літо... Налите сонячним золотом, насичене зеленим розмаєм, пропахле медом і м'ятою.

Вийде Василь Троїцький за село, гляне на безкрає поле. В'ється над пшеничним ланом жайворонок, котить вітер смагдові хвилі. Василь любить своє поле, як і кожен, хто виріс у селі, серед розкішного цвіту і щоденних турбот. Хто знає ціну чорного окрайця хліба. Ця любов почалася ще відтоді, як мати брала його, непосидючого, у поле з собою, коли ходила в'язати снопи.

Закінчивши Крюківське училище, вирішив твердо залишитися біля землі. І залишився. Пішов працювати причіплювачем у тракторну бригаду.

Вздовж і впоперек сходить колгоспні поля, запорошені, засмаглий, пропахлий бензином і польовими вітрами. Ось і цього року багато своєї праці невтомно вклав В. Троїцький, щоб у короткі строки провести жнива.

Таких, як Василь Троїцький, завзятих хліборобів в артілях ім. Калініна села Чапля, ім. Леніна с. Ставища, ім. Матросів с. Заставці та ім. ХХП з'їзду КПРС дуже багато. Це Надія Куцак, Марія Мельничук, Марія Макаренко, Ганна Ястремська, Олена Бондар, Василь Чорний та інші.

Н. КЛЕЙМАН.

Летичівський р-н.
Хмельницька обл.

З ранку й до вечора лунає передзвін молота у кузні села Андріївки. Тут трудиться ковалем член УТОГ Володимир Антонович Кучер.

Про нього тепло відгукуються як механізатори, так і рільники колгоспу «Жовтень» Широківського району, що на Дніпроперовщині. У розмові з мною бригадир комплексної бригади Микола Щербак сказав:

— Наші механізатори не пам'ятають жодного випадку, щоб Володимир Кучер не виконав їх замовлення. Якщо справа термінова, то він навіть вночі приїде до кузні і не залишить робочого місця доти, доки не викле потрібну деталь. Особливо старанно і сумлінно працює В. Кучер у гарячі дні жнив, коли кожна година дорога.

Добре мати таких товаришів по роботі, як Володя, — сказав на закінчення бригадир.

Серед чуючих Кучер користується великим авторитетом і повагою.

Л. МАКУХА.

МНОЖАТЬСЯ ТРАДИЦІЇ РОБІТНИЧОГО КОЛЕКТИВУ

У той день радісна звістка облетіла всі дільниці Бобринських залізничних майстерень: Володимир Ілліч Ленін після видужання приступив до роботи. Люди раділи. Одноставно вирішили відзначити цю подію відкриттям дитячого будинку. Власними силами переобладнали особняк колишнього фабриканта, причому робили все в неробочий час, добровільно, і, звичайно, безплатно.

Напередодні п'ятиріччя Великого Жовтня дитячий будинок був готовий. А навесні 1923 року на масовому мітингу залізничники постановили надіслати привітання Іллічу.

«Москва, Кремль, товарише-ві Леніну.

Робітники Бобринської дільниці Південно-Західної залізниці на загальних зборах у день 25-річного ювілею РКП(б)

шлють вождеві привіт і за революційні заслуги перед РКП(б) та робітничим класом на знак вдячності обрали почесним ковалем головних Бобринських майстерень з оплатою за 10 розрядом. Одержувана плата відраховуватиметься на користь залізничного дитячого будинку № 5».

Багато води збігло відтоді. Там, де раніше були напівкустарні майстерні, розкинувся нині Смілянський електромеханічний ремонтний завод на Черкащині. Кілька років тому тут провели велику реконструкцію. Завод, який до цього ремонтував паровози, переходив на ремонт електричних машин, тепловозів. Створювалось, по суті, нове підприємство. Встановлювалось сучасне устаткування, верстати, механізми, переучувались робітничі кадри.

Але ось що характерно. Навіть в умовах реконструкції майже не знижувались виробничі темпи. Робили так: в одному цеху закінчували ремонт останнього паровоза, а в іншому — вводили в дію перші електричні машини.

Підприємство одним з перших в області перейшло на нову систему планування і економічного стимулювання. Це дало змогу заводському колективу значно підвищити продуктивність праці, поліпшити всі техніко-економічні показники.

Змінилося за роки Радянської влади, стало невпізнаним і само місто Сміла. Це про нього В. І. Ленін згадував у своїй знаменитій книзі «Розвиток капіталізму в Росії» — тут був колись один з ринків робочої сили.

Сьогоднішня Сміла — про-

мислове місто. Його гордість — великий машинобудівний завод, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. Сміла дає країні устаткування для харчової промисловості і великої хімії, електричні машини. Старі цукрові підприємства значно розширено, реконструйовано, оснащено новою технікою. Збільшують випуск продукції молочно-консервний завод та інші.

На електромеханічному ремонтному заводі, де свого часу Володимира Ілліча обрали почесним ковалем, і досі живі традиції двадцятих років. Колектив вирішив за рахунок підвищення продуктивності праці створити спеціальний фонд і гроші передавати місцевій школі-інтернату.

Добру славу здобуло це підприємство. Тут бережуть і при-

множують революційні і трудові традиції. Ставши на ленинську вахту, робітники, інженерно-технічні працівники і службовці докладають усіх сил і творчого вміння, щоб гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

І. КРЕСТОВСКИЙ.

Черкаська область.

ЗРОСТАЮТЬ ЛАВИ УДАРНИКІВ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

В. К. ФИЛИМОНОВ.

Г. Г. ПОЛЕЖАЕВ.

Серед славного колективу харківського заводу «Серп і Молот» трудиться велика компактна група членів УТОГ. В лавах ударників комуністичної праці заводу — тридцять чотирьох членів нашого Товариства глухих, які працюють на різних дільницях і цехах.

У ці передувальні місяці з кожним днем все ширше розгортається соціалістичне змагання за дострокове виконання зобов'язань, взятих робітниками заводу на честь Ленінського ювілею. Трудовими показниками пишуться члени УТОГ. 19 із них уже виконали свої індивідуальні п'ятирічні зобов'язання.

На зльоті ударників комуністичної праці, що недавно відбувся, члени УТОГ поділились досягненнями в роботі і думками, як добитись дальших успіхів. Ділову розмову друзів-товаришів можна коротко висловити так: добрі справи в робочому колективі — добре і самому, бо явно відчуваеш матеріальне і моральне задоволен-

У КОМПАКТНИЙ ГРУПІ ЗАВОДУ «СЕРП І МОЛОТ»

ня у громадському і особистому житті. Сьогодні з гордістю ми можемо сказати, що із 90 чоловік, членів УТОГ, які працюють на відрядних роботах, нема жодного, який би не виконував виробничих завдань. Серед них — ударники комуністичної праці обрубники тт. Лінденвальд, Кондратов, Куніцин, слюсар тов. Цибулін, токар тов. Доля, слюсарі-складальники тт. Середа, Частій, Філоненко. Ці товариші ще наприкінці минулого року перевиконали свої індивідуальні п'ятирічні завдання.

Хочеться окремо сказати про наших ветеранів праці. Обрубнику В. К. Філімонову та ковалю Г. Г. Полежаєву звання ударника комуністичної праці було присвоєно ще у 1962 році. Віктор Кузьмич Філімонов, хоч і пішов на заслужений відпочинок, а все ж таки не по-

риває зв'язок із робітничим колективом, веде велику виховну роботу серед глухих; обраний членом бюро первинної організації УТОГ, він — голова ради робітничої честі. В. Філімонову видано почесну перепустку для вільного входу на завод, і ветеран праці гордиться нею, бо це — високе довіря до нього.

У ці дні на загальних зборах заводського первинної організації УТОГ присвоєно звання ударника комуністичної праці тт. Синицину, Верлоці, Пильман, Гуренку, Мироненку, Фандієнко та іншим.

Зростають лави ударників праці, і це наша гордість. Ми своїм трудом вносимо частку в загальну справу робітничого колективу заводу «Серп і Молот» і разом з ним готуємо трудовий дарунок до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

М. ЛИТВИНЕНКО.

Старший інструктор по роботі серед глухих заводу «Серп і Молот».

ДОБРЕ СЛОВО

Вже понад двадцять років трудиться на Баранівському фарфоровому заводі ім. В. І. Леніна транспортником А. Ільчук. Він добре справляється зі своїми обов'язками, часто допомагає товаришам по роботі. Про нього схвально відзивається майстер транспортного цеху Володимир Михайлович Білецький.

— Ананій Федорович знає свою роботу. Ніколи не відмовляється від будь-якого дору-

чення, завжди виконує його в строк.

Про Миколу Повальчука, відвідника живописного цеху розповідають багато. Працює він на заводі недавно, не більше року, але вже користується повагою у колективі. Окрім основної, він виконує ще й громадську роботу — оформляє заводську стіннівку. Бригадир живописного цеху Марія Климова Нікітчина не нахвалиться своїм новим робітником.

— Микола дуже старанний. Намагається робити все якнайкраще.

До знаменного Ленінського ювілею колектив заводу зобов'язався виконати п'ятирічку достроково, до 1 вересня 1970 року. Видати в нинішньому році 65 тисяч надпланових виробів, знизити їх собівартість на 12 тисяч карбованців. Щоб з цим завданням колектив заводу справився вчасно, самовіддано працюють і члени Українського товариства глухих.

Л. ВЕЛИЧКО.

Житомирська обл.

ЗУСТРІЧ ІЗ МАТРОСОМ «АВРОРИ»

В Монастирищах, в сільгоспартелі «Батьківщина» живе і трудиться одна з найбільших в Ічнянському міжрайвідділі Чернігівської області компактна група членів УТОГ.

Після робочого, гарячого живого дня, вечорами збираються члени Товариства у своєму клубі послухати лекцію, вирішити організаційні питання, а то просто відпочити у колі друзів і товаришів.

Цього разу трудівники колгоспу «Батьківщина» прийшли, щоб зустрітись із своїм земляком, бувшим матросом легендарного крейсера «Аврора» Миколою Федоровичем Ковалевським, якому в цьому році сповнилося 80 років.

Теплою і хвилюючою була ця зустріч. М. Ф. Ковалевський розповів про свою службу на флоті, на крейсері «Аврора», де він служив матросом з 1912 року по 1918 рік. Йому довелося бути очевидцем історичного пострілу «Аврори» 25 жовтня 1917 року, учасником штурму Зимового палацу.

Микола Федорович докладно розповів про організацію корабельного комітету, членом якого він був обраний, про те, як матроси і петроградський пролетаріат після Лютневої революції вели жорстоку боротьбу з прихильниками Тимчасового уряду.

Готуючись відзначити 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, члени первинної організації УТОГ села Монастирище ударно трудяться на збиранні врожаю, на тваринницьких фермах, борються за високе звання ударників комуністичної праці.

О. КЛИМОК.

Наш нештат. кор.

Чернігів.

Зростання

Рано залишившись без батьків, він ріс неписьменим, пас худобу. В 1949 році Шепетівський міжрайвідділ влаштував Володимира на виробниче навчання на підприємство. Там він здобув спеціальність і став на самостійний життєвий шлях.

У даний час В. Гондарук працює столяром-мебелником в Шепетівському об'єднанні «Авангард». Працює сумлінно, з вогником і завжди перевищує виробничі завдання. За хороші показники в труді та в громадському житті його удостоєно високого звання ударника комуністичної праці.

Л. ОНИЩЕНКО.

Хмельницька обл.

ЩЕ НЕ ТАК давно серед чуючих панувала думка, що глухі не можуть працювати біля механізмів, машин. Цю думку спростувало саме життя, практика. Багато тепер глухих трудиться біля машин на заводах та фабриках, в колгоспах.

Шириться думка й про те, що глухий може працювати і на автомашині. Про це може розповісти Іван Меркулович Кириченко, який працює на Зінківській мебелів фабриці шофером, підвозить і відвозить матеріал, готову продукцію на склад.

Коли в Зінківському клубі проводяться зльоти передовиків сільського господарства, серед присутніх чимало трактористів, причіплювачів, є навіть ветеран тракторної бригади причіплювач і змінна трактористка Горпина Іванівна Котелевець, яка ще в далекі доленні роки стала працювати в тракторній бригаді. Працює вона в колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС села Власівка Зінків-

МЕХАНІЗАТОРИ

ського району. Її шанують в артілі. Нещодавно в Зінківському районі відбулась зустріч ветеранів трактористок і їх підручних причіплювачів з молодими трактористками, які закінчують навчання в Зінківському профтехучилищі № 1 і незабаром мають стати механізаторами. Ветерани тракторної бригади тов. Леонова, Г. Котелевець та інші розповіли про свої перші трудові кроки в тридцять років. І ось майже через тридцять років цей заклик знову підхопила молодь.

Добре відоме ім'я і тракториста Леонової Павловни Чижевської з с. Ціпки Гадяцького району, який ще до війни працював трактористом. Всю війну пройшов танкістом. Від поранення втратив слух. Але й у мирний час знову ж таки не покидав трактор. Зараз слюсарює в механічних майстернях.

Бажає ще бути корисним людям, хоча вже пора на заслужений відпочинок.

Добре працюють члени механізованої ланки на обробітку цукрових буряків П. Ольхового. Про нього вже писалось в газеті «Наше життя». 32 роки трудиться він трактористом на колгоспних полях. Трактор у нього завжди в зразковому стані. В минулому році П. Ольховий виростив по 420 центнерів цукрових буряків з кожного гектара. І в нинішньому році взяв підвищене зобов'язання. Тепер робить все для того, щоб це зобов'язання виконати.

У колгоспі ім. Жданова с. Котельви постійно домагаються високих показників у праці тракторист М. Шило та причіплювач Г. Маслій. Працюючи нарівні з трактористом, він виконує норму виробітку по 19

гектарів за зміну при нормі 13 гектарів. З перевиконанням норми трудився механізатори також на обробітку соняшника та кукурудзи. Ось тому ім'я Григорія Маслія, глухого причіплювача і змінного тракториста, було названим в числі перших делегатів на обласний зліт ударників комуністичної праці, що відбувся в Полтаві.

Прикладом у праці є також і причіплювач з колгоспу ім. Дзержинського Гадяцького району І. Курилко. Його шанують в колгоспі за чесну, старанну працю; яка б важка вона не була, він завжди і якнайкраще з нею справляється. За це його правління колгоспу неодноразово нагороджувало цінними подарунками, його ім'я постійно знаходиться на Дощі пошани кращих людей колгоспного села.

Н. АКСЮК.

Наш нештат. кор.

Зінків.

Полтавська обл.

На дніпрових берегах

Туристська база
приймає відпочиваючих

Фоторепортаж

Ліворуч від асфальтованої магістралі Київ—Обухів стоїть на обочині дороговказ: «Туристська база УТОГ». Звернувши в бік, ви потрапляєте в зелені обійми лісу, наповнені тихим присмерком серпневого дня. Машина петляє по ґрунтовці, а потім виривається на широку придніпровську заплаву, вкрити копичами сіна. Ліворуч тягнуться озера, вкриті білими лілеями, по невисокій щетині отави бродять телеки...

Після міського гомону тут зразу відчуваєш цілющу тишу і спокій — це вже початок відпочинку. Ще минає декілька хвилин в путі, і ви вже милуєтесь чудовими краєвидами. Там, де річка Козинка впадає у Дніпро, у невеличкій затоці стоїть «Чарівна Десна».

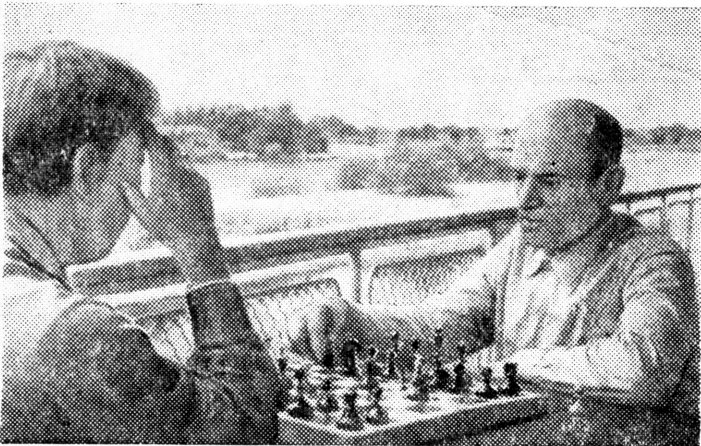
Ще не зійшовши по трапу на пароплав, ми опинились в полоні того приємного настрою, який викликають у людини нові незнайомі місця. Відпочивати на туристську базу «Чарівна Десна» прибули люди з Полтавської, Одеської, Харківської, Донецької, Житомирської, Луганської та інших областей України. Є тут гості з Москви і Ленінграда.

Працівники туристської бази знайомлять нас з великим господарством.

— У цей, другий заїзд, — говорять вони, — ми прийняли біля 90 чоловік; це, правда, трохи більше норми, але відмовити людям ми не можемо. Тут у нас кожний по своєму смаку і на свій розсуд організовує відпочинок, хоча є у нас і масовики для організації відпочинку.

Човни — хорошо, рибалити — чудесно, але гра в шахи має свою приємну, ні з чим не порівняну насолоду.

Григорій Величко (праворуч) — тесляр колгоспу ім. Леніна Харківської області обмірковує черговий хід у партії з москвичем Леонідом Чижиком.

Справді, на пароплаві понад 50 кают, в яких розміщені відпочиваючі, і приміщення допоміжної служби. На верхній палубі прекрасний зал із бібліотекою, з вікон якого відкриваються чудові краєвиди на Дніпро, по якому безперервно снують швидкохідні «Ракети» і «Метеори» на підводних кри-

Молодь завжди перша дізнається про новини. От і сьогодні перекладачка турбази розповідає про останні вісті по радію.

На фото (зліва направо): робітниця Львівського УВП-1 М. Вахулович, перекладачка Т. Ренашкевич, робітниця Житомирського УВП Л. Кравченко, робітниця Харківської шкіряної фабрики М. Олійник, швея Житомирського УВП О. Павличенко. Стоять (зліва) М. Котик — голова Дунаєвського міжрайвідділу УТОГ і Я. Петрик — столяр Дрогобицького УВП.

лах, пасажирські та вантажні пароплави, баржі.

До послуг відпочиваючих телевізор, книги, настільні ігри, вечорами демонструються кінофільми, організовуються екскурсії до міста-героя Києва.

А для любителів — рибалок кращого місця, як тут, не знайти.

Озерця, річка — поруч, човни і снасті — видає туристська база, решта — улов; це вже справа самих рибалок, якщо вони цією справою добре оволоділи.

Чудовий піщаний пляж і річка — у повному розпорядженні любителів купатись і загоряти.

ти, є моторний човен для прогулянок. Одним словом, двотижневий відпочинок тут гарантує сама природа...

Щоб не бути голослівним.

надамо слово тим, хто тут відпочивав і залишив записи у книзі вражень.

«...Тут для відпочинку, — пише група товаришів із Харківського УВП-1, — все: сонце, вода, пляж, човни, чудесна природа і щирі добросердечні люди, які нас обслуговують. Спасибі велике їм за це...»

А ось пишуть Василь і Тетяна Махненко, члени УТОГ з одеських УВП №№ 1 і 3:

«Чудово провели відпустку. Побували в столиці України — Києві, милувались містом-героєм на Дніпрі...»

«...Все тут передбачено до найменших дрібниць для людей», — пишуть робітниця Ждановського УВП тт. Лепейко та Зінеєва.

Нам довелося розмовляти з багатьма відпочиваючими, і всі сходились на одному, що треба віддати належне кухарям, які готують смачні страви.

Ліска ще намотується на котушку без зусилля, ясно: щук ще нема, але вона буде. Обов'язково буде, думає любитель-рибалка, передчуваючи велику радість, що він ось-ось витягне величезну рибину.

Комсомолка Олена Гусак, швея-мотористка із Полтавського УВП-1, коли ми попросили її поділитись враженнями про відпочинок, сказала:

— Усе мені тут подобається. Люблю бродити лугом біля озер, там стільки квітів!

— А як з роботою справляється харчоблок? — жартома спитали ми.

— Так готують тільки вдома, але не тільки ради цього я б хотіла сюди приїхати і наступного літа, — сказала Олена.

...З палуби видно далекі придніпровські луки із стогами сіна, між якими снують колгоспні автомашини, що вивозять корми до парому, щоб потім переправити сіно на другий берег Дніпра.

Берег заповнили рибалки; здавалось, що вони сидять поодиноці і кожен думає про своє. Та це тільки здавалось, а насправді йшла колективна рибалка — улов приносили на кухню, бо куди ж його тут діти!

Вечоріло. Поволі згасав серпневий день. Післяобідній відпочинок закінчився. Молодь вийшла на волейбольну площадку. Літні жінки зібрались в бібліотеці — продовжувалась перервана розмова про одвічні жіночі справи...

Десь за бортом бази скрипнули кочети, раз, вдруге, втретє; то молоді мрійники вирушили на вечірню прогулянку.

...Повертались до Києва тією ж дорогою. На одному з поворотів у синьому серпневому надвечір'ї з'явилися на мить знайомі контури «Чарівної Десни». Там залишився здружений, як команда корабля, невеличкий колектив сонцелюбів.

Текст О. БОРИМЧУКА.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У спокійній, невеличкій дніпровській затоці стоїть «Чарівна Десна». З верхньої палуби на всі чотири сторони відкриваються дніпровські простори. Природа створила тут чудовий куточок для відпочинку.

Відпочиваючі

пишуть:

КУТОЧОК ЗДОРОВ'Я

Ми називаємо туристську базу «Чарівна Десна» куточком здоров'я. Справді, тут для нас, членів УТОГ, створені хороші умови для відпочинку. Природа тут чарівна: трудівник-Дніпро, заплави, луки, озера і ліс. Провести свою відпустку тут є де, недалеко і до Києва. Думаю, що в наступному році знову приїду сюди.

М. ВАХУЛОВИЧ.

Ударниця комуністичної праці, швея-мотористка Львівського УВП-1.

ЧУДОВЕ МІСЦЕ

Я вважаю, що мені випало велике щастя побувати на туристській базі «Чарівна Десна». Відпочинок тут організовано добре. Вдень багато часу проводжу на човні, вечорами люблю дивитись кінофільми, передачі по телевізору.

Багато вражень від поїздок по визначних місцях Києва. Буде про що розказувати, як повернуся у своє село. А зараз треба набиратись сил і здоров'я у цьому чудовому місці на Дніпрі.

Г. ВЕЛИЧКО.

Тесляр колгоспу ім. Леніна Харківської області.

Я ЗАДОВОЛЕНА

Відпочиваю я з чоловіком. У нас, як і у всіх, чиста, світла каюта, в якій є все необхідне. Відпочиваємо ми хорошо. Беремо участь у художній самодіяльності. Особливо подобаються мені прогулянки на човні. Хороші літні вечори на Дніпрі, спокій і тиша уже самі по собі найкращі ліки. Слів нема, варто сюди приїжджати частіше, дорого вже знаємо. Скажу відверто, що я задоволена відпочинком.

Г. СОЛОМЕНКО.

Пресувальниця Київського дослідного підприємства.

ТО БУВ звичайний робочий день, відмінний, може, лише тим, що на вікнах у склянках стояло більше квітів, а може, тим, що сонце надто вже щедро заливало вікна цеху світлом і теплом.

Іван Трохимович, майстер по ремонту швейних машин Лубенського УВП, неспішно обходив своє господарство. Іноді він присідав, щось оглядав і, усміхаючись до себе, переходив на інше місце.

СВІТЛИЙ ДЕНЬ

Дівчата зиркали йому вслід, підморгували одна одній і знову схилились над роботою. Закінчилась зміна. Тісним кільцем обступила Івана Трохимовича молодь, літні люди. Якоюсь сам по собі, просто виник коротенький мітинг. Теплі, зворушливі слова, квіти і слюзи радості. Іван Трохимович роз-

гублено слухав і дивився на радісні обличчя.

Хтось уже виголошував коротку промову, бажав йому здоров'я і щастя. Руки з букетами квітів тягнулись до нього. Тільки тепер, коли збігла перша хвилинка розгубленості, Іван

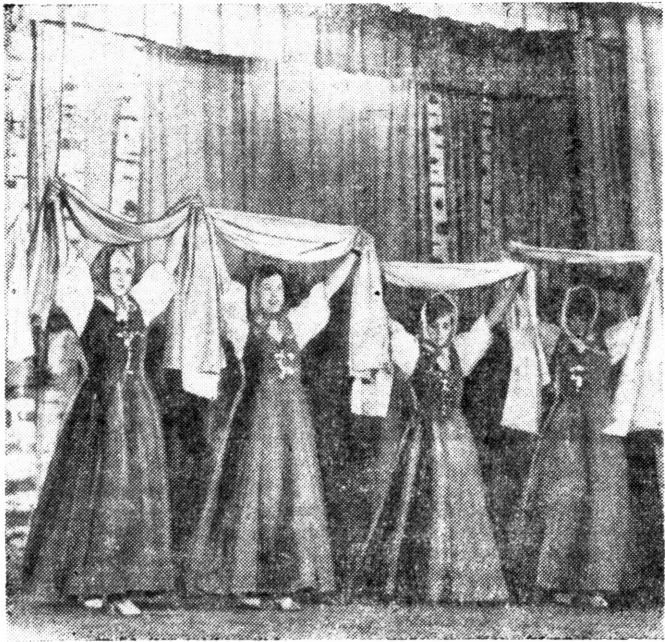
Трохимович зробив щось схоже на намагання сказати слово. Та в цей час хтось із керівників підніс йому годинник і він тільки встиг сказати «спасибі» і змахнув, не ховаючись, непрошеною слюзою. В руках поблискував подарований іменний годинник, який уже відрізнявся Івану Трохимовичу перші хвилини на сьомий десяток.

Н. БЕСАРАБ.

Лубни.

Наше
ЖИТТЯ 3

23 серпня 1969 р.

„РОСІЙСЬКА БЕРІЗКА“ У ХАРКІВ'ЯН

Уже стало традицією Харківського Будинку культури глухих комсомольські і молодіжні свята відмічати проведенням свята «Російська берізка».

Яскрава афіша завчасно повідомляла відвідувачів Будинку культури про проведення цього вечора. В ній також розповідалось, що будуть проведені конкурси на кращий букет квітів, на красиве і зручне літнє жіноче плаття і чоловічий костюм, на кращу танцювальну пару і кращий номер естрадного жанру. Переможцям будуть вручені призи.

Приміщення Будинку культури виглядало урочисто і святково. На стінах — панно і картини, що зображали березовий гай, російську природу, а зі стелі звисали гірлянди яскравих прикрас. При вході в зал стояли три берізки — емблема вечора «Російська берізка».

Вечір відкрили Ірина Строковська і Надія Ермошкіна. В програмі вечора — російські хороводні танці, пісні, проводилась вікторина, в якій брали участь всі глядачі. Потім оголосили підсумки конкурсу, про який попереджувала програма.

Атракціони, смішні сценки з життя проходили під невгамовний сміх глядачів, особливо сценки у виконанні Бориса Козюса. Сподобались всім і пісні у виконанні Віктора Будана про молодість і комсомольців.

Вечір пройшов надзвичайно цікаво, нудьгувати нікому не прийшлося. Всі присутні — виконавці і «болільники» — брали в ньому участь.

Б. КЕРЦМАН.

На фото: учасники танцювального ансамблю Харківського Будинку культури глухих виконують танець «Берізка».

Під час літніх канікул учні шкіл-інтернатів, учасники дитячої художньої самодіяльності, виступали в літніх піонерських таборах з концертами.

На фото: дошкільнята і школярі молодших класів Київської школи-інтернату для глухих дітей перед виходом на сцену.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

До друзів за досвідом

Група працівників-спеціалістів із Казахського товариства глухих недавно побувала на ряді підприємств системи УТОГ.

Гості відвідали Київське дослідне підприємство, обидва УВП міста Львова, Вінницьке та Івано-Франківське підприємства.

Яка мета перебування друзів із Казахстану на Україні? Чотирнадцять учбово-виробничих підприємств Казахського товариства глухих зараз готуються перейти на нову систему планування та економічного стимулювання. Вивчити і запозичити набутий досвід колективів УВП нашого Товариства з цього питання і приїздили спеціалісти із різних міст Казахстану.

У переддень від'їзду з Києва вони побували в Центральному правлінні УТОГ і поділились своїми враженнями від поїздки по підприємствах нашої системи.

Начальник планового відділу Центрального правління Казахського товариства глухих П. А. Шорохов коротко розповів про виробничу діяльність підприємств. На закінчення він сказав:

— Ми знайшли на Україні теплий, сердечний прийом. На тих підприємствах, де ми побували, нам показали багато цікавого, розказали і поділились своїм досвідом роботи в умовах господарської реформи. Чимало ми взяли з собою різних матеріалів і документів про організацію переходу на нову систему планування та економічного стимулювання.

На закінчення прийому заступник голови президії Центрального правління УТОГ А. Х. Семко вручив гостям пам'ятні сувеніри, побажав їм щасливої дороги і творчих успіхів у роботі.

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНОК РОБІТНИКІВ

Організовано, культурно проводять відпочинок трудівниці Чернігівського УВП. Хто не поїхав на південь, має чудову можливість відпочивати в Чернігові на берегах Десни. Улюбленим місцем відпочинку жителів є Болдина гора з її алеями, курганами. Інші облюбують старовинне місце, яке в народі називають Вал.

У цьому році передовики виробництва М. Шуба і П. Пильник побували на Чорноморському узбережжі, а М. Чепурна, Л. Телюк і Н. Павленко відвідали Москву. Багато цікавого побачили вони в столиці нашої Батьківщини і охоче про це розповідають товаришам, складають плани на майбутню поїздку до Ленінграда.

Г. БОЯРЧЕНКО.
Наш нештат. кор.

Чернігів.

КОРОТКІ ВІСТІ ІЗ СТРИЯ

У мальовничому куточку карпатських гір, біля лісу та річки, 35 робітників та службовців Стрийського учбово-виробничого підприємства розбили намети. Тут вони провели два вихідні дні.

Весело промайнув час відпочинку. Для трудівників було організовано екскурсію по місцевості, а також розваги та ігри у волейбол.

При Стрийському Будинку культури глухих працює естрадна концертна бригада. За останній час колектив самодіяльних митців показав свою програму глухим трудівникам

Дашави, Моршина, Сколе, Славського, Гиріва та інших сіл.

Стрийчани обслуговують також глухих інших мікрорайонів. Так, нещодавно вони виїжджали з концертами в Золочів, де виступали в сільській місцевості.

Найбільш активну участь в роботі естрадного гуртка беруть Михайло Василенко, Анатолій Гордєєв, Іван Домбровський, Ніна Степанюк, Володимир Налапшій, Олексій Цукерман та інші.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Стрий.
Львівська обл.

Комунарське УВП виготовляє металеві ліжка низької якості. Так, в нинішньому році торговельні організації повернули підприємству велику кількість бракованої продукції.

(3 довідки контрольно-ревізійного відділу ЦП УТОГ).

«ЗУСТРІЧНІ» ПЕРЕВОЗИ

ФУТБОЛЬНИЙ ХОРОВОД.

Фотоєтюд М. ЖАДАНА.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

УВАГА І СЕРДЕЧНІСТЬ

Дорога редакціє! Дуже прошу висловити через газету мою щиру подяку тим людям, що прийняли гарячу участь в моєму житті. В свій час я працювала бібліотекарем у Дніпропетровському Будинку культури глухих. Та ось вже рік, як лікуюсь у зв'язку з тяжкою хворобою. Спочатку знаходилась у лікарні м. Нікополя, нині перебуваю на стаціонарному лікуванні в м. Верхньодніпровську.

Тяжко глухій людині переносити хворобу в лікарні, особливо, коли тебе погано розуміють. І як радісно, коли до тебе при-

ходять друзі, а то і просто незнайомі люди, приносять книги, газети, діляться новинами, підбадьорюють, а то й своїм горем чи радістю поділяться. Коли я лікувалась в Нікопольській лікарні, до мене приходили знайомі і незнайомі люди з клубу глухих. Зараз у Верхньодніпровську також приходять глухі і теж малознайомі. Не забувають мене також і мої бувші колеги з Дніпропетровського Будинку культури.

До глибини душі зворушує така увага, турбота про мене, звичайну, просту людину.

Л. ГВІЗДОК.

Редактор **В. ПІТЕНКО.**

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк, УВІІ-3, зам. 950—5040. 69 р.